

Sygn. akt I C 81/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2018r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Myśliwiec

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Stanisława Synowiec

po rozpoznaniu 19 czerwca 2018 r. w J.

przy udziale

sprawy z powództwa (...) S. A. w W.

przeciwko P. L.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. kosztami postępowania obciąża powoda uznając je za uiszczone w całości. Sygn. akt I C upr. 81/18

Uzasadnienie wyroku zaocznego z dnia 19 czerwca 2018 r.

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego P. L. kwoty 2.166,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie wskazał, że pozwany w dniu 16.07.2016 r. zawarł z (...) sp. z o.o. umowę pożyczki pod marką H. P.. Łączne zobowiązanie do spłaty wynosiło 2.843,07 zł. Pozwany dokonał spłat na kwotę 600,66 zł, natomiast w pozostałym zakresie nie wywiązał się z umowy.

Na mocy umowy przelewu wierzytelności z dnia 24.03.2017 r. powód nabył, wynikającą ze wskazanej umowy pożyczki, wierzytelność od (...) sp. z o.o. jako wierzyciela pierwotnego. Kolejno wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty długu, wezwanie jednak pozostało bezskuteczne.

Pozwany, będąc prawidłowo zawiadomionym o terminie rozprawy, nie stawił się na nią, ani nie złożył odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Wobec nieobecności prawidłowo zawiadomionego pozwanego na rozprawę w dniu 19 czerwca 2018 r., Sąd, stosownie do regulacji art. 339 k.p.c., wydał wyrok zaoczny.

Zgodnie z dyspozycją tego przepisu, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, przy czym w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, Lex nr 115574, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, Lex nr 707, z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031, z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka (...) s. 44, z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności, brak jest podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym powództwo oddał (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Lex nr 7094). Należy pamiętać, że sąd rozstrzyga sprawę według właściwego prawa materialnego na podstawie koniecznych ustaleń faktycznych, uzyskanych dzięki zebranych środkom dowodowym. Na te właśnie ustalenia składają się dowody, które przedstawiają w pierwszej kolejności same strony, zgodnie z brzmieniem art. 232 k.p.c.

W świetle powyższego, w przedmiotowej sprawie na powodzie spoczywał ciężar dowodu istotnych dla uwzględnienia powództwa okoliczności, w tym przede wszystkim legitymacji procesowej czynnej.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał skutecznie, aby przysługiwała mu legitymacja do dochodzenia roszczenia opisanego w pozwie.

Co prawda z przedłożonych w sprawie potwierdzeń wykonania transakcji płatniczych, wystawionych przez (...) S.A. (k.20-21) wynika, że pozwany P. L. zawarł w dniu 16 lipca 2016 r. z (...) Sp. z o.o. umowę pożyczki na kwotę 1.500 zł, jednakże materiał dowodowy sprawy nie daje podstaw dla przyjęcia, że powód – (...) S.A. nabył skutecznie wierzytelność, wynikającą z tej umowy pożyczki w wysokości wskazanej w pozwie. Na okoliczność nabycia przedmiotowej wierzytelności powód przedłożył jedynie kserokopię oświadczenia zbywcy (...) Sp. z o.o. (k.22) wraz z wyciągiem z załącznika nr 2 w postaci listy wierzytelności w zakresie osoby dłużnika P. L..

Należy zwrócić uwagę, że powód nie przedłożył w poczet materiału dowodowego sprawy odpisu, ani wyciągu z umowy przelewu wierzytelności dla wykazania własnej legitymacji w sprawie, chociaż - jak okoliczności wskazują – umowa została stwierdzona pismem. Tymczasem przedstawiony wyciąg z listy wierzytelności, jako wygenerowany automatycznie wydruk nie stanowi dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.c. Nie ma on charakteru samoistnego, gdyż stanowiąc załącznik do umowy przelewu, stanowi jej element, a zatem jego moc prawna jako załącznika wynika z umowy, pod którą strony złożyły podpisy. Jednocześnie – wobec nieprzedstawienia tej umowy – Sąd nie ma możliwości oceny złożonych oświadczeń co do skuteczności nabycia dochodzonej wierzytelności. W tym miejscu wskazać należy, iż powód, wywodząc powództwo o zapłatę, podstawy prawnej dochodzonego roszczenia upatruje w art. 509 k.c. stanowiącym, iż wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wypada tu zaznaczyć, iż przelew jest umową, mocą której wierzyciel przenosi na osobę trzecią wierzytelność, tj. prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. Cesja wierzytelności nie jest zatem czynnością jednostronną, a umową, z mocy której wierzyciel - cedent, przenosi na nabywcę - cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Umowa przelewu jest umową przyczynową - kauzalną. Charakter przyczynowy umowy przelewu wynika z treści art. 510 k.c. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 października 1999 r., III CKN 399/98, LEX nr 1218257).

Mając to na uwadze stwierdzić należy, że jednostronne oświadczenie zbywcy wierzytelności (k.22) w przedmiocie potwierdzenia przeniesienia tytułu prawnego do wierzytelności nie może zastępować dokumentu w postaci umowy, obejmującej oświadczenia obu stron czynności prawnej. Dowód w tej postaci nie pozwala wysnuć jakichkolwiek ustaleń w przedmiocie oświadczenia woli złożonego przez drugą stronę czynności prawnej, a tym samym nie czyni zadość obowiązkowi wykazania skutecznego nabycia wierzytelności. Godzi się również zauważyć, że ocena skuteczności przeniesienia praw do wierzytelności jest rzeczą Sądu orzekającego, a nie zbywcy jako strony czynności prawnej. Tym samym złożone w dniu 10.04.2017 r. pisemne oświadczenie (k.22) członków zarządu wierzyciela

pierwotnego – (...) Sp. z o.o. jako inkorporujące jedynie oświadczenia wiedzy zbywcy, nie stanowi dostatecznej podstawy do wnioskowania o skuteczności nabycia przez powoda praw do spornej wierzytelności.

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 720 k.c. w zw. z art. 509 k.c. oraz art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w pkt. I wyroku.

O kosztach rozstrzygnięto w myśl art. 98 § 1 i 3 k.p.c.